

Điệu nhảy của Shokupan

(tiểu thuyết)

Vương Hải Yến dịch

M
i
t
s
u
k
i

N
a
g
a
s
u

vh Nhà xuất bản
Văn học
Mintbooks

Chương 3

Chopin và Shokupan

Gần nhà cậu có một ngôi chùa tên là Sugatama.

Vì nó nằm ở một nơi cô độc, trên một con đường nhỏ rẽ từ đường lớn vào, nên cậu hầu như chưa từng thấy người nào tới lễ bái. Đánh giá chủ yếu về ngôi chùa này là dù có tới khẩn cầu cũng không được lợi lộc gì. Bởi vậy, người dân gần đó đã gọi tên chùa là chùa “Sukatama”^{*}.

Khi Yuuki đi qua con đường nhỏ, từ đám cỏ ven đường chợt có tiếng lạo xạo vọng tới.

Trước khi Yuuki kịp hoảng hồn hét lên thì một con chó đen đã lao vụt ra trước mặt cậu như một mũi tên. Lại có hai con chó nâu rẽ cỏ, đuổi theo sau con chó đen kia.

Khi vừa tránh đi, hai chân Yuuki chợt loạng choạng, khiến cậu thiếu chút thì ngã ngửa.

Con chó đen chạy phía trước vẫn còn là một con cún nhỏ. Miệng nó đang ngậm một thứ gì đó. Nhìn kỹ sẽ thấy đó là một lát bánh mì. Có vẻ như đang có một cuộc tranh cướp đồ ăn giữa chúng. Ba con chó không thể giải quyết được vụ tranh chấp bên ngoài, chạy biến vào bên trong khuôn viên chùa.

Yuuki thấy lo lắng nên chạy theo. Khi cậu nấp vào chân cột của cánh cổng điều cư^{*} để xem tình hình, thì con chó đen đã chạy được một vòng quanh chùa và đang chạy lại phía cậu. Đương nhiên hai con chó kia cũng chạy theo. Hai con chó đuổi theo con chó đen trước cổng

điều cư. Thật không thể ngờ, con chó đen đã vòng ra sau lưng Yuuki. Tự nhiên Yuuki ở vào thế đối mặt với hai con chó hoang còn lại.

Trước tiếng gầm ghè và vẻ mặt nhe nanh dữ tợn của hai con chó, Yuuki đông cứng người.

Hai con chó gầy trơ xương sườn, bụng hóp lại như một chiếc vỏ hộp rỗng đã bị giẫm bẹp. Những sợi lông dựng ngược bù xù và không có chút độ bóng, toàn thân chúng tỏa ra khí thế áp bức của những chú chó hoang đang săn mồi. Khi nhìn kĩ, từ khe mép chúng, những giọt dãi có bọt nhỏ xuống tong tong.

Những con chó như này thường rất nguy hiểm. Không chừng chúng còn bị bệnh dại nữa.

“Chuyện này liên quan gì đến tao chứ!”

Khi Yuuki nhanh chóng quay mình sang ngang, chú chó đen cũng chạy theo núp sau lưng cậu như cái bóng. Tuy nhát gan nhưng nó thật biết cách ứng phó.

Yuuki hạ quyết tâm. Cậu tháo cặp khoác trên vai xuống, dùng hết sức vung cặp quanh mình.

“Biến đi chỗ khác mau!”

Nếu không đuổi chúng đi, chính cậu sẽ gặp nguy hiểm. Quai cặp đập trúng mõm một con. Sau khi kêu oảng một tiếng, con chó hoang lập tức chùn mình lại. Tình thế đã đảo ngược.

Dù không định chiến đấu, chú chó đen phía sau Yuuki vẫn cất tiếng gầm gừ. Nhưng khi con chó còn lại xông lên trước sủa vang, thì chú chó đen cúp đuôi và lùi về sau hẳn hai mét.

“Chết tiệt! Cút đi mau!”

Sao cậu lại gặp phải tình huống này cơ chứ.

“Thôi, chú mày mau nhả miếng bánh đó ra cho bọn nó đi.”

Khi Yuuki định đá bay mẩu bánh trên mõm chú chó đen, con chó nhanh chóng né đi. Đúng là chỉ có chạy là giỏi.

Yuuki tiếp tục xoay cặp quanh người như chong chóng. Cặp liên tục đập trúng hai con chó hoang một cách tài tình. Như là trò đập đập thú* vậy. Sau vài lần rú lên oảng oảng, có vẻ cuối cùng chúng cũng chịu bỏ cuộc. Chúng cảnh giác lùi từng bước, rồi quay lưng và vội vã chạy khỏi khuôn viên chùa.

Yuuki mệt lả, ngồi bệt xuống đất. Khi vừa yên tâm trở lại, thì những giọt mồ hôi đáng ghét bắt đầu rịn ra từ hai bên nách.

“Xui thật. Hèn gì nơi này bị gọi là Sukatama.”

Hắn là ở đây chẳng có Thần Phật gì cả.

Nói về chú chó đen, nó đang cẩn thận gặm bánh mì ở một khoảng đất trống hơi xa Yuuki một chút. Trên miếng bánh, nấm mốc đã mọc lên vài chỗ, nhưng chú chó đen vẫn ăn ngẫu nhiên và nuốt chửng cả những chỗ có mốc.

Tai thì cụp, mũi thì hếch. Dù xấu xí, nhưng gương mặt chú chó đen có vẻ gì đó khiến người khác không thể ghét bỏ. Mỗi lần cắn miếng bánh mì, lớp da trên đôi má xệ của nó lại lay động rung rinh. Có lẽ do khung xương to nên đôi chân nó mập mạp và chắc nịch. Lông mi của nó dài, đôi đồng tử đen lớn rất đáng yêu. Dáng vẻ chuyên tâm gặm bánh mì ấy đúng là dáng vẻ của một chú cún con ngây thơ.

Chú chó đen không giống với bất kỳ giống chó nào mà Yuuki biết. Chắc là chó tạp chủng rồi.

“Chú mày vừa phải thôi nhé, làm tao hết cả hồn!”

Khi Yuuki vỗ vỗ đầu chú, cuối cùng chú chó đen cũng ngược nhìn Yuuki, mũi thở phì một tiếng.

“Chú mày bị thương ở chân rồi. Chắc là bị mấy con kia cắn đúng không? Không sao đấy chứ?”

Lớp lông dày ở chân phải của nó bết lại vì máu. Nhưng may là máu đã ngừng chảy, trông chú chó đen cũng không có vẻ đau đớn.

Chú chó này hẳn cũng thường xuyên bị bắt nạt.

Yuuki nhìn nó mà như đang nhìn thấy chính mình, lòng chột xót xa.

Sau khi ăn hết mẫu bánh, có lẽ vì chưa đủ no, chú chó đen ngẩng mặt nhìn Yuuki với ánh mắt xin xỏ.

“Tao chẳng có gì đâu. Thôi đi chỗ khác đi.”

Khi đưa tay ra xua xua, chú chó đen chột nằm lăn ra, khoe bụng tròn. Có lẽ nó nghĩ Yuuki sẽ chơi cùng, nên nó cứ nằm duỗi người ở đó, đuôi vẫy vẫy đáng chừng rất vui vẻ.

Lợi dụng lúc đó, Yuuki liền đứng dậy. Nhưng chú chó đen vẫn quấn lấy chân Yuuki. Gót chân phải của cậu vô tình đá trúng chú chó đen. Dù khẽ kêu oảng một tiếng, nó vẫn bám theo. Yuuki không để tâm, cậu chạy về phía ngôi chùa.

Ở phía đông của chùa có một rặng trúc. Thân trúc cao hơn hẳn mái chùa, cành lá xum xuê che khuất bầu trời, đổ xuống đất những bóng cây tối tăm. Vì chùa đã rất cũ kỹ, nên trong chùa luôn thoang thoảng mùi ẩm mốc. Đối với người khác, đó có thể là mùi khó chịu khiến họ phải nhăn mặt, nhưng Yuuki không ghét mùi đó.

Vì đó là một thứ mùi đầy hoài niệm.

Cho tới khoảng năm lớp hai, ngày nào Yuuki cũng chơi ở chùa này. Lúc đó, quanh Yuuki có rất nhiều bạn bè. Có bạn Yamanishi, bạn Tanizaki, và cả Ryosuke nữa...

“Thôi nào, thôi nào. Mà tha cho tao đi.”

Thấy Yuuki dừng lại, chú chó quấn lấy chân cậu.

Nhìn lại ngôi chùa một lượt, quả thực nó rất tiêu điều. Nếu nói nó đã được xây cả trăm năm rồi thì chắc cũng không có ai nghi ngờ. Trên mái ngói đen như nhuộm than củi chất đồng lá khô, nhiều không đếm xuể. Tường bên ngoài chùa bị phơi nắng phơi mưa, vài chỗ cong lõm lại. Cây sồi nhọn xum xuê cành lá phía sau chùa vẫn còn khỏe mạnh. Đến mùa hè, thân cây rỉ mật, tỏa mùi hương ngọt ngào ra xung quanh.

“Cây này hoành tráng lắm. Nó là cây bảo vật đấy.”

Yuuki vỗ vỗ thân cây to chắc kêu bộp bộp.

Chú chó đen ngược nhìn Yuuki với gương mặt ngờ ngác. Trên thân cây đầy xén tóc và bọ hung. Nó từng là cây bí mật của Yuuki và Ryosuke. Từ hồi lớp một, Yuuki và Ryosuke đã bắt được số xén tóc và bọ hung nhiều không kể xiết. Hồi lớp hai, cậu còn bắt được cả một con bọ cánh cứng stag beetle* nữa. Tuy đó là một con cái nhưng Yuuki vẫn rất vui. Sau đó, Yuuki và Ryosuke bị đàn ong bắp cày đuổi theo. Cũng chính Ryosuke lúc đó đã gắng hết sức dùng cành trúc xua đuổi bầy ong giúp Yuuki.

Yuuki học cùng Ryosuke từ mẫu giáo, nhưng lên lớp ba, đôi bạn học ở hai lớp khác nhau. Từ khi học khác lớp, hai người dần ít chơi với nhau hơn. Hồi lớp năm, sau khi trộn lớp, nhìn thấy khuôn mặt Ryosuke trong lớp mình, Yuuki mừng rỡ tới nỗi trong lòng cậu như đang nhảy cẫng lên. Yuuki vội chạy đến, giơ tay lên muốn đập tay với bạn. Nhưng Ryosuke lại tránh nhìn Yuuki, cậu có vẻ xa cách.

Ryosuke khi đó đã gia nhập nhóm của Koutarou.

Như thế lo lắng khi nhìn thấy khuôn mặt Yuuki tối đi, chú chó đen phì phì qua mũi. Yuuki ngồi xồm xuống, lưng dựa vào cây sồi nhọn.

“Chú mày cũng không có bạn hả?”

Có lẽ chú chó này ngay cả nhà để về cũng không có, nói gì tới bạn bè. Ít ra Yuuki vẫn còn may mắn hơn chú chó, vì cậu không cần phải lo lắng về bữa tối của mình. Yuuki chợt cảm thấy chú chó thật đáng thương.

“Hay mày về nhà ở với tao?”

Vừa nói thế, Yuuki đã ngay lập tức hối hận.

Ngôi nhà của bà, nơi Yuuki sống cho tới khi học mẫu giáo, giờ đã không còn nữa. Đó là một căn nhà cũ, nhưng nó đã bị phá đi, và một căn chung cư mới được xây lên thế chỗ. Còn bà đã mất khi Yuuki mới học xong mẫu giáo.

Đám tang bà vừa xong, các chú các bác đã ngay lập tức bán sạch cả ngôi nhà và mảnh đất đi. Mẹ dù cố gắng phản đối tới phút chót, nhưng cuối cùng không bảo vệ được ngôi nhà. Yuuki không biết nhà bà bán đi được bao nhiêu tiền. Sau khi được đưa một khoản tiền chuyển nhà con con, mẹ và Yuuki bị đuổi ra khỏi nhà, lang thang như bầy chó hoang vậy.

Giờ Yuuki đang ở trong khu nhà xã hội. Đó là một căn nhà bê tông cốt thép cũ bốn tầng. Đương nhiên ở đó không thể nuôi động vật được.

Nếu bàn bạc với mẹ, liệu cậu có thể lén nuôi được không nhỉ?

Mẹ làm ở bệnh viện thú y nên không biết chừng sẽ mũi lòng đồng ý với việc nuôi thú cưng cũng nên. Giờ chỉ còn biết trông đợi vào chuyện đó mà thôi.

“Nên đặt tên chú mày là gì bây giờ? Không có tên thì chẳng làm gì được cả.”

Chú chó đen nhìn lại Yuuki bằng đôi mắt tròn xoe. Quanh ria mép nó vẫn còn dính vụn bánh mì nhỏ.

“Mày giỏi thật, không quệt bơ mà cũng ăn được loại bánh mì đấy. À, phải rồi. Nghĩ tên phiền phức lắm, thôi lấy luôn tên Shokupan* cho chú mày nhé?”

Vốn ban đầu cũng vì chú chó đen ngậm miếng bánh mì gói đầy nấm mốc này nên Yuuki mới gặp phải tình huống nguy hiểm đó. Giờ nếu cậu chọn bừa một cái tên cho nó, chắc cũng không bị trời phạt đâu.

“Shokupan ơ!”

Chú chó giật mình phản ứng.

Yuuki gọi đi gọi lại cái tên “Shokupan, Shokupan, Shokupan...” như đọc thần chú. Nếu đặt trọng âm vào chữ “pan”, nghe cũng giống một cái tên đấy chứ. Thậm chí còn giống như tên của một con chó ngoại quốc nữa.

“Rồi, quyết định thế nhé. Từ hôm nay, tên chú mày sẽ là ‘Shokupan’ đấy.”

Không biết có hiểu gì không, nhưng chú chó đen chọt sữa “gâu” một tiếng rất vui vẻ.

Có lẽ vì xương to, nên dù chỉ là một con chó nhỏ nhưng nó lại nặng trình trịch, chắc phải tới hơn chục ký. Yuuki nghĩ, nó hẳn là con của một con chó loại lớn.

Khi mặt trời chiều dần lặn, cảnh vật xung quanh nhanh chóng tối đi. May là lớp lông đen của Shokupan lại trở thành lớp màu ngụy trang như lớp da đổi màu của tắc kè, nên Yuuki đi cùng nó cũng không gây chú ý. Vừa vào khu nhà xã hội, Yuuki liền bồng Shokupan lên.

“Mày đừng có sữa đấy nhé.”

Căn hộ của Yuuki là một căn góc tầng bốn. Vì không có thang máy, cậu phải đi lên bằng cầu thang chật hẹp ở giữa tòa nhà. Cứ đến khoảng giữa của mỗi tầng cầu thang, Yuuki lại dừng lại và lắng tai nghe. Ẩn mình sau bức tường, cậu nhòm ra lối đi. Không có bóng dáng ai cả. Cậu bèn lôi chìa khóa trong túi ra, nhanh chóng mở cửa và luồn mình vào căn phòng tối.

Đồng hồ trên tường chỉ bảy giờ hơn. Giờ về nhà của mẹ luôn trong khoảng từ bảy rưỡi tới tám giờ.

Đặt Shokupan xuống nền nhà, Yuuki lấy chiếc bát nhựa cũ nhất từ giá bát trên bồn rửa. Khi cậu cho vào đó chút nước và đặt trước mặt Shokupan, chú chó chúi mặt xuống và bắt đầu uống ngon lành. Dù Yuuki có vuốt ve lưng, chú chó cũng không dừng việc uống lại. Khi đưa bàn tay vừa vuốt ve chú chó lên mũi, cậu ngửi thấy mùi nước cống.

“Chú mày hôi thật đấy. Để tối nay tao cho chú mày tắm nhé.”

Vắt khăn cho bớt nước, đoạn Yuuki lau lòng bàn chân cho Shokupan. Trên những đệm thịt mềm mại ở chân nó bám thật nhiều bụi bẩn.

Yuuki cầm cặp sách mang vào phòng mình. Shokupan đã uống đủ nước, nó lon ton đi theo cậu. Trong phòng có bàn, giường, tủ quần áo và một chiếc piano điện tử do bà mua cho. Với những món đồ đó chất đầy bên trong, căn phòng sáu chiếu trở nên chật khít. Tuy chật chội bức bối, nhưng nơi đây là thành lũy của Yuuki.

Khi mở rèm, có thể thấy dãy núi Mino ở phía bên kia bầu trời chạng vạng. Đó là ngọn núi khá nổi tiếng, mỗi khi hè tới lại có rất nhiều khách leo núi tới đó.

Dãy núi trải dài tới tận ranh giới tỉnh, vừa hùng vĩ vừa xinh đẹp, chỉ cần nhìn ngắm thôi trái tim như thể cũng được gột rửa trong lành. Nếu là ban ngày, còn có thể thấy con sông chạy dọc thị trấn No Ishiki nữa. Cơn gió thổi xuống từ núi Mino đã băng qua bình nguyên và mang tới cửa sổ phòng Yuuki biết bao nhiêu sắc màu của các mùa trong năm.

Tuy cảm giác khi sống ở đây không thể so sánh với hồi ở nhà bà, nhưng Yuuki rất thích khung cảnh nhìn ra từ cửa sổ này.

Như mọi khi, Yuuki ngồi xuống trước cây đàn piano. Cậu khẽ đặt những ngón tay lên trên bàn phím. Khi thả lỏng cổ tay và ngón tay, một khoảng không tròn được hình thành một cách tự nhiên bên dưới lòng bàn tay cậu. Giống như tay cậu đang úp lên một quả trứng. Có lần Yuuki đã được cô giáo dạy đàn khen tư thế tay đó.

Cậu lướt nhẹ trên bàn phím. Tiếng hợp âm từ đàn vọng lại khắp căn phòng. Đó là khoảnh khắc mà cậu có thể quên đi mọi thứ.

“Đây là đàn piano đó. Mà biết chứ?”

Shokupan ngược nhìn Yuuki một cách ngỡ ngác.

Hồi ba tuổi, Yuuki rất thích một cây đàn piano đồ chơi, cậu bấm phím đàn cả ngày. Nhìn cảnh đó, không hiểu vì cảm động hay vì chán ngấy, bà đã khuyên cậu tới lớp học đàn gần nhà. Tiền học nhạc cũng là do bà trả giúp.

“Sau này, Yuuki có thể trở thành nghệ sĩ dương cầm được đấy.”

Vừa nghe bản “*Em lỡ giẫm phải đuôi mèo roi*” dở tệ của Yuuki tại lớp học piano, bà vừa nheo mắt lại nói.

Yuuki không có hồi ức nào về việc bị bà mắng cả. Khuôn mặt bà trong ký ức của cậu luôn là một khuôn mặt tươi cười hiền hậu. Giáng sinh năm Yuuki học lớp mẫu giáo lớn, bà đã lấy tiền lương hưu tiết kiệm được để mua cây đàn này. Cây đàn đã trở thành món quà Giáng sinh cuối cùng của bà.

Sau khi lên tiểu học, Yuuki tự luyện đàn một mình, nhưng khi câu lạc bộ bắt đầu hoạt động năm lớp bốn, phòng học âm nhạc một tháng hai lần sau giờ học đã trở thành nơi luyện piano của Yuuki. Người phụ trách câu lạc bộ âm nhạc là một cô giáo đã sắp nghỉ hưu. Tác phong của cô chậm rãi, bầu không khí quanh cô rất giống bà.

Khi có thời gian, dù ở nhà hay ở trường, Yuuki đều hằng say chơi đàn. Ban đầu cậu chơi piano chỉ vì muốn làm bà vui, nhưng giờ cậu chơi vì muốn nâng đỡ trái tim như sắp bị chèn ép tới vỡ nát của mình.

Khóa học các nhạc phẩm của Beyer* kết thúc vào mùa đông năm lớp bốn. Lên lớp lớn hơn, cậu bắt đầu học chơi Sonatine* và nhạc của Burgmüller*. Với trình độ của Yuuki lúc này, cậu đã có thể chơi được các bản nhạc cổ điển. Sau khi chơi các bản “*For Elise*” và “*A Maiden’s Prayer*”, vừa chơi tới bản “*Điệu valse của chú chó nhỏ*”*, Shokupan liền sửa “gâu” một tiếng lớn.

“Suyt, đừng sửa kéo lộ hết bây giờ!”

Vì lịch sự, cậu đang chơi nhạc với âm lượng đè thấp xuống. Nếu nó sửa to hơn tiếng nhạc thì nguy to.

Khi cậu chơi tiếp, Shokupan lại sửa. Tuy hoàn toàn hờ hững với Beethoven và Mozart, nhưng tới bản valse này của Chopin, Shokupan lại phản ứng một cách lạ thường.

“Dừng lại, dừng lại!”

Yuuki đập nắp phím đàn lại cộp một tiếng.

“Chú mày thích Chopin à?”

Shokupan lại “gâu” lên một tiếng, vẫy đuôi hào hứng.

Chopin và Shokupan. Nghe cũng khá giống nhau. Bản nhạc này ngẫu nhiên hợp với loài chó chăng? Yuuki thậm chí định đổi tên Shokupan thành Chopin nữa, nhưng rồi lại thôi. Bởi cậu sẽ thấy có lỗi với người nghệ sĩ dương cầm thiên tài đầy kiêu hãnh ấy nếu lấy tên ông đặt cho một chú chó hoang.

“Nếu mày thích đến thế, tao chơi lại cho nghe một lần nhé?”

Cậu có thể chơi bản nhạc này mà không cần nhạc phổ. Bằng cách xen kẽ những đoạn gấp gáp rồi chậm rãi, và lướt những ngón tay với tốc độ nhanh không kịp thở, cậu đã có thể trình diễn giai điệu ưu mỹ ấy. Nghe nói Chopin đã viết nên nhạc khúc này khi nhìn chú chó nhỏ đang quay vòng vòng để đuổi theo cái đuôi của chính mình. Có thật như vậy không nhỉ? Yuuki nghĩ, so với chú chó tự biến mình thành cái bánh khoai tròn khi đuổi theo chiếc đuôi của chính mình, thì hình ảnh chú chó đuổi theo đàn bướm ven hồ sẽ phù hợp với nhạc khúc này hơn.

Khi đã dồn hết tâm trí vào bản nhạc, dù tiếng sủa của Shokupan có hòa lẫn vào giai điệu piano, cậu cũng không còn để tâm nữa.

Chương 4

Luật lệ của khu dân cư

Lúc sắp tới đoạn nhạc chính, một tiếng nói sắc nhọn xuyên qua vai Yuuki.

“Chuyện gì thế này hả Yuuki?”

Khi cậu ngoảnh lại nhìn, chợt thấy mẹ đang đứng ở cửa phòng. Tay mẹ vẫn cầm túi thực phẩm vừa mua, mắt mẹ mở căng tức giận.

Mẹ về từ lúc nào thế nhỉ? Yuuki thậm chí còn không để ý thấy cửa nhà bị mở ra nữa.

“Con chó này là thế nào?”

Gương mặt mẹ không hiền hòa như mọi khi. Đó là gương mặt cứng lạnh như thép.

“... Con nhặt nó về ạ.”

“Con cũng biết ở đây không được nuôi thú cưng chứ?”

“Con biết... Nhưng mà xin mẹ... ở nhà mình...”

Vì chưa chuẩn bị tâm lý kịp, nên Yuuki không thể nói trôi chảy lý lẽ mà cậu nghĩ ra trước đó.

“Nhưng đó là quy tắc. Quy tắc của khu phố này!”

Trước khi nghe chuyện, mẹ đã gạt phăng đi rồi.

“Con còn nhớ khi bị đuổi ra khỏi nhà, chúng ta đã vất vả lắm mới tìm được ngôi nhà này không?”

Khi Yuuki vào tiểu học, mẹ cậu đã bỏ công việc ban đêm, và bắt đầu đi học ở trường trung cấp y tá thú y. Mẹ đã dùng tiền tiết kiệm của mình để theo học hai năm ở trường trung cấp đó. Việc bà mất đã trở

thành nguyên cố khiến người mẹ suốt ngày say xin và không đứng đắn của Yuuki thay đổi tới mức đáng kinh ngạc. Mẹ đã chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm nhà giữa bộn bề việc học và việc nhà cửa bếp núc, tới mức Yuuki lo lắng không biết mẹ ngủ vào lúc nào.

Tuy thu nhập của mẹ không còn như trước, nhưng may mắn là họ được thị trấn trợ cấp học tập. Nhờ đó mà học phí và tiền ăn trưa ở trường của Yuuki được miễn.

Có hai điều kiện cho ngôi nhà mới: giá thuê phải rẻ, và phải cùng tuyến trường học với trước đây. Lý do là vì mẹ lo Yuuki sẽ phải chia xa bạn bè, nhưng giờ nhìn lại, có lẽ hồi đó nếu cậu chuyển trường, bây giờ đã hạnh phúc hơn nhiều.

“Những người ở trọ nơi đây đều đang phải gồng mình để sinh sống. Vì mục đích mưu sinh, họ đều phải cố gắng chịu đựng một cái gì đó. Như vậy, họ mới sống trong vòng luật lệ của khu dân cư này được. Con hiểu chứ, Yuuki?”

Với bầu không khí này, chắc chắn không thể hỏi xin mẹ nuôi nó được.

“Vậy con phải làm gì với con chó này bây giờ?”

“Chỉ còn cách đem trả nó về nơi con tìm thấy nó thôi. Thế con nhặt được nó ở đâu?”

“Ở chùa ạ.”

“Có thể con thấy thế gian này thật lạnh lùng, nhưng chúng ta sẽ không thể tìm được chủ nuôi nào cho loài chó tạp chủng đâu. Vô vọng thôi. Nếu là giống chó thuần chủng thì còn có cách, nhưng chó tạp chủng thì sẽ không ai nhận nuôi cả. Dù ngoài miệng, mọi người đều nói chúng thật đáng thương. Nhưng thực tế sẽ chẳng có ai nhận nuôi đâu. Ở bệnh viện, mẹ đã có quá nhiều kinh nghiệm tìm chủ nuôi rồi, và đã nhiều lần chứng kiến hiện thực khắc nghiệt rồi con ạ.”

Dù có nuôi nó ở khu dân cư này, thì ngày nào đó chuyện sẽ bị người trong khu biết và chú chó sẽ bị đưa đến trung tâm sức khỏe

công cộng. Nếu đem lòng thương yêu chú chó rồi, có thể thấy trước rằng khi đó sẽ càng khổ sở.

“Con biết những con chó bị đem tới trung tâm sức khỏe công cộng sẽ ra sao rồi chứ?”

Nghe nói hằng năm có tới hàng trăm ngàn chó mèo hoang bị tiêm thuốc để nhận cái chết êm ái. Trước lời giải thích quá mức thẳng thắn của mẹ, Yuuki không nói được gì nữa.

“Con chó này thân với người như vậy nên rất có thể là chó nhà đi lạc. Không biết chừng chủ nó đang đi tìm nó đấy. Đằng nào ở đây cũng không nuôi được, sớm trả nó về chỗ cũ mới là sáng suốt phải không con? Thôi, hôm nay muộn rồi, để tới sáng mai cũng được. Con nhớ lời mẹ nói đấy nhé Yuuki.”

Không biết rằng vận mệnh của mình đã bị chi phối bởi cuộc hội thoại giữa hai người, Shokupan vẩy đuôi, quẩn quýt chạy nhảy quanh chân Yuuki.

Tối đó, Yuuki và Shokupan tắm chung.

“Xin lỗi chú mày nhé. Đúng là ở đây không nuôi được thật rồi.”

Yuuki không ngờ rằng mình sẽ bị mẹ nói tới mức không thể mở lời như thế.

Trong phòng tắm chật hẹp, Yuuki suýt nữa nôn mửa vì mùi hôi bốc ra từ cơ thể Shokupan. Dù có mở cửa sổ, mùi hôi kinh khủng đó vẫn không bay đi. Mũi cậu như nghẹt lại. Yuuki giữ lấy Shokupan và tắm vòi sen cho nó từ đầu trở xuống. Cậu rót dầu gội lên lưng Shokupan, rồi dùng các ngón tay cào cào toàn thân nó. Những bọt đen như bùn cào mãi mà không hết.

“Ồng ố. Dừng lại!”

Cậu vỗ bốp vào đầu Shokupan khi nó bắt đầu liếm những bọt xà phòng trên thân mình.

Cuối cùng, sau khi tắm xong và dùng khăn lau khô, lông nó đã trở thành một màu đen óng ả.

Ít nhất, Yuuki cũng muốn cho nó một bữa tối no nê. Cá tuyết tẩm tương miso miền Tây nướng, salad khoai tây, súp miso đậu hũ. Chú chó ăn cá nhai cả xương nghe rào rào. Khoai tây cũng xồng xộc ăn không thừa lại. Ngay cả món cơm rưới súp miso đậu hũ, nó cũng ăn hết nhẵn.

Shokupan ngủ cùng trong phòng Yuuki.

Yuuki trải tấm khăn tắm lên nền nhà bên dưới giường, Shokupan liền nằm cuộn tròn trên đó. Khi Yuuki thò tay từ trên giường xuống để vuốt đầu, chú chó bèn liếm liếm ngón tay ấy. Một lúc sau, Shokupan bắt đầu thở đều đều, chìm vào giấc ngủ. Nó trở mình, dang rộng chân, khoe bụng tròn căng.

“Mày nằm vô duyên quá.”

Yuuki chưa thấy chú chó nào có dáng ngủ xấu đến vậy.

“Mà thôi. Ngủ ngon nhé, Shokupan.”

Trong lúc mãi ngắm Shokupan, Yuuki cũng ngủ quên tự khi nào. Cậu không nhớ mình đã chìm vào giấc ngủ lúc mấy giờ nữa.

Yuuki có cảm giác mình nghe thấy tiếng sủa của Shokupan ở đâu đó phía xa. Cậu mở mắt. Chiếc đồng hồ báo thức bên gối đang chỉ hai giờ đêm. Shokupan lúc trước còn ngủ trên sàn, giờ đã không thấy ở đó nữa. Yuuki hốt hoảng bật đèn, nhìn quanh khắp phòng, nhưng không thấy Shokupan đâu cả.

Cậu nghe thấy tiếng nói chuyện từ bên ngoài phòng khách. Hình như mẹ vẫn chưa ngủ. Yuuki rón rén mở cửa, nhòm ra ngoài. Mẹ đang cho Shokupan - lúc ấy ngồi trên sàn - ăn thứ gì đó. Hình như là một mẩu thịt nguội. Shokupan vẫy đuôi vẻ rất mừng rỡ.

“Xin lỗi mày nhé.”

Mỗi lần cho nó ăn một mẩu, mẹ lại thì thầm. Khuôn mặt nhìn nghiêng của mẹ giống như đang khóc. Yuuki định đóng cửa thật khẽ để mẹ không nhận ra, nhưng cuối cùng vẫn tạo ra một tiếng động nhỏ. Vai mẹ khẽ giật mình, mẹ nhanh chóng lấy tay lau nước mắt.

“Sao thế, Yuuki? Con vẫn chưa ngủ à? Mau ngủ đi, kéo mai không dậy được mất đấy.”

Bị mẹ phát hiện rồi thì đành vậy. Yuuki bước ra phòng khách.

“Còn mẹ, mẹ đang làm gì thế?”

“Ừm, mẹ xem kết quả xổ số ấy mà... Mẹ phải tra xem số trúng thưởng tuần này là bao nhiêu. Phải nhanh xem mới được.”

Mẹ vội vàng lật giở tờ báo đang để bên cạnh. Có lẽ biết rằng mình sẽ không được cho ăn nữa, nên Shokupan bắt đầu chạy tới quần lấy chân Yuuki.

“Tin đó viết ở đâu ấy nhỉ?”

Mẹ Yuuki ngày nào cũng mua một tấm vé xổ số. Đây là niềm vui, sự mong mỏi duy nhất của mẹ.

“Nhưng mẹ có cầm tờ vé số nào đâu?”

“Mẹ để trong ví. Số thì mẹ nhớ rồi.”

Số có sáu chữ số gồm sinh nhật của Yuuki và sinh nhật mẹ. Số mẹ chọn luôn là những số đó.

“Ngày nào đi làm về mẹ cũng qua chùa Sugatama để cầu khẩn đấy.”

“Thế mẹ có trúng không?”

“Lần này vẫn chưa trúng.”

Mẹ chậm rãi gấp tờ báo lại.

Yuuki không hỏi nữa. Họ sẽ phải vứt con chó đi. Lẽ nào mẹ lại không khổ tâm vì việc đó?

“Mẹ à, nếu như chúng ta trúng xổ số giải nhất, mẹ con mình mua nhà nhé. Một ngôi nhà có vườn ấy.”

“Một căn hộ nguyên căn có vườn ấy à? Con hoang phí thật đấy.”

“À không, ngôi nhà thì nhỏ thôi cũng được.”

Đôi mắt đã sưng đỏ của mẹ lần đầu tiên hấp háy ánh cười.

“Con chó này tên là gì hả con?”

“Shokupan ạ.”

“Tên gì kỳ cục vậy?”

“Tại con thấy nó lúc nó đang gặm bánh mì ở chùa.”

“Còn nhiều tên khác hay hơn mà?”

Trước câu trả lời của Yuuki, mẹ bật cười thành tiếng.

“Khổ thân nó, lại còn bị nhà mình nhặt về, thật thiếu may mắn. Ngôi chùa đó đúng là chùa không thiêng. Một chú chó đen đũi được một vị thần không thiêng gửi tới một ngôi nhà không lộc.”

Mẹ cười mà chảy nước mắt, rồi sau khi lau đi, cuối cùng mẹ thờ dài kéo mặt Shokupan lại gần, dịu dàng thơm lên mặt nó.

Sáng hôm sau.

Yuuki dậy trước cả giờ báo thức. Cậu nhìn xuống dưới sàn, lại lần nữa không thấy Shokupan đâu. Cậu đi tới phòng khách, liền thấy mẹ đang đặt ống nghe khám bệnh lên ngực Shokupan với vẻ mặt chăm chú.

“Mẹ đang làm gì thế?”

Mẹ không trả lời câu hỏi của Yuuki, mắt đăm đăm nhìn kim giây của chiếc đồng hồ đeo tay. Ánh mắt mẹ như ánh mắt của chim săn mồi. Lần đầu tiên Yuuki thấy mẹ với nét mặt chăm chú như thế.

“Tám mươi tám... Ổn.”

Mẹ vừa tháo ống nghe ra, vừa bắt đầu đọc con số trên nhiệt kế được kẹp ở miệng Shokupan này giờ.

“Ba mươi tám phẩy hai độ. Tốt lắm.”

Vì mẹ làm rất nhanh nên Shokupan không kịp phản kháng lại.

“Sao lại tốt ạ? Không phải nó đang sốt à mẹ?”

“Thân nhiệt của chó luôn cao hơn người chừng một độ. Nếu là chó con thì có cao hơn thế nữa một chút cũng không có vấn đề gì.”

“À, ra thế...”

Mẹ kéo mí mắt dưới của Shokupan xuống để xem, giống như nó đang làm bộ “lêu lêu” ai đó vậy. Rồi mẹ kiểm tra miệng và tai nó, nhấc đuôi nó lên, ân ần bụng, tay mẹ thoăn thoắt không ngừng.

“TPR không vấn đề gì. Không bị chán ăn. Không có vấn đề gì về chức năng vận động và các giác quan. Màu máu tốt. Lông bóng đẹp. Không bị tả. Không bị ghèn mắt. Không bị viêm tai. Không bị mảng bám răng, viêm trong miệng. Tuy có một ít bọ chét, nhưng coi như ổn.”

Mẹ vừa xác nhận lại từng mục hết như nhân viên nhà ga kiểm tra trước khi tàu chạy, vừa cười như thể đang đùa.

“TPR là gì hả mẹ?”

“Nó là thân nhiệt, số nhịp tim và số nhịp thở con ạ.”

Nghe nói thêm vào huyết áp nữa thì sẽ trở thành dấu hiệu sinh tồn* của động vật.

“Huyết áp của chó đo như thế nào ạ?”

“Phải có máy móc hẳn hoi mới làm chính xác được. Nhưng chỉ cần khám bằng tay thôi cũng biết áng chừng rồi. Khi dùng ngón tay đè phần khớp hông bên trong xuống, nếu con chó khỏe mạnh thì ta sẽ thấy mạnh đập nổi lên thành thạch thể này. Nếu bị ốm hay tim yếu đi do bị thương, số mạch sẽ giảm xuống, sẽ không biết được huyết áp nữa.”

Mẹ luồn tay từ trên lưng Shokupan xuống, dùng đầu ngón tay chạm vào khớp hông từ phía trong háng của chú. Bắt chước mẹ, Yuuki cũng đặt ngón tay lên mặt đùi trong của Shokupan. Cảm giác máu chảy qua và mạch đập thành thạch truyền tới đầu ngón tay.

“A, con thấy rồi! Kỳ diệu quá!”

“Chỉ thế này thôi nhưng mẹ cũng phải học ghê lắm mới thuộc đấy. Không giống như con, mẹ mà không nỗ lực gấp ba lần người khác thì sẽ không thể nào ghi nhớ kiến thức được.”

Yuuki nghĩ đó là sự thật chứ không phải mẹ đang khiêm tốn. Cậu nhận ra tâm trí mình đã luôn bị hình ảnh xưa cũ của mẹ trói buộc, và cậu đã không cố gắng để nhìn nhận con người mẹ hiện tại.

“Nếu con chó bị ốm, chúng ta sẽ không thể trả nó về bên ngoài, phải không con?”

Quả nhiên, cuối cùng thì mẹ vẫn là người lo lắng cho Shokupan nhất.

“Mẹ giống bác sĩ thú y quá.”

“Có đi ngược đằng đầu thì mẹ cũng chẳng thành bác sĩ thú y được đâu. Bốn năm liền làm y tá thú y như mẹ, thì nhớ việc bằng tay chân còn nhiều hơn đầu óc ấy. Trông mẹ thế này thôi, nhưng cũng là trợ tá đắc lực nhất của viện trưởng đấy nhé.”

“Đứng nhất cơ à mẹ? Thế trong bệnh viện thú y có bao nhiêu y tá ạ?”

“Một người. Ha ha. Mẹ làm tất cả mọi vị trí, từ nhân viên lễ tân cho tới trợ tá phẫu thuật.”

Dưới nét cười ngược ngập, có thể thấy rõ vẻ mặt tự hào cho rằng mình không tệ của mẹ. Trông mẹ lúc này thật đáng tin cậy.

Yuuki cẩn trọng bước ra khỏi cửa để không ai trong khu dân cư nhìn thấy. Cậu ôm Shokupan bằng cách dùng cả hai cánh tay bao lấy chú chó. Cậu đã nhét vào trong cặp khoác một túi bánh gối.

Ngôi chùa vào buổi sáng lại càng cô độc hơn.

Đi qua cổng diễu cư, ở hai bên lối vào có đôi tượng khuyến ngồi đó. Yuuki chưa từng nhìn kỹ đôi tượng khuyến này. Bệ đá dưới chân chúng đã bám rêu vài chỗ. Trên bệ, tượng khuyến với cơ bắp vạm vỡ đang ngược nhìn trời. Đuôi tượng có hình dáng như vây đuôi cá vàng. Đôi con người mắt mở rộng giống như thể sắp nhảy ra khỏi tròng tới nơi. Mũi tượng tròn tẹt. Quanh mép tượng là lớp ria mờ mờ như ria đạo tặc. Tượng khuyến bên phải đang mở hé miệng, tượng khuyến bên trái thì đang ngậm miệng. Trông chúng không giống chó mà giống khuôn mặt những con quỷ xấu xí hơn.

“Shokupan, mà có bạn rồi này.”

Shokupan cũng tính là xấu, nhưng so với bức tượng đá này, nó vẫn còn khá hơn. Sau khi Yuuki thả Shokupan xuống mặt đất, cậu xé nhỏ các mẫu bánh mì gối và bắt đầu cho nó ăn.

“Nếu mày là chó nhà thì hãy về nhà mày đi. Chắc chủ mày đang lo cho mày lắm đấy.”

Shokupan đang mãi ăn bánh mì, không hề lắng nghe lời Yuuki nói.

“Nếu mày không phải chó nhà đi lạc, hãy để một ai đó khác tao nhặt mày về nhé.”

Một người tốt bụng, sống trong một ngôi nhà có vườn ấy...

Yuuki rút từ túi quần ra một chiếc khăn. Cậu quàng quanh cổ Shokupan, và thắt một nút thật chắc chắn. Chiếc khăn đỏ rực này là do mẹ đưa cho. Mẹ nói vì chó hoang sẽ không có dây vòng cổ, nên chỉ cần có chiếc khăn này, khả năng nó bị trạm y tế công cộng bắt đi sẽ giảm xuống.

Yuuki định cầu xin vị thần “không thiêng” ban hạnh phúc may mắn cho Shokupan, nhưng cậu đã dừng lại. Bởi cậu có cảm giác như vậy Shokupan lại càng không may mắn hơn. Sự thương hại nửa chừng sẽ chỉ làm mọi người bất hạnh. Như muốn đoạn tuyệt mọi cảm xúc dành cho Shokupan, Yuuki đặt bộp miếng bánh mì còn lại lên mặt đất.

Xin lỗi nhé, Shokupan.

Vừa thềm thì trong lòng như vậy, Yuuki vừa lạng lẽ rời khỏi đó.

Những bước chân rón rén dần chuyển thành bước chân bình thường, và khi ra khỏi cổng điều cư, từ đi nhanh cậu đã chuyển sang chạy. Khi nhìn lại, cậu thấy Shokupan đang mãi mê gặm bánh mì. Nấp sau bóng cột, Yuuki lại lén nhìn lần nữa. Đứng giữa hai tượng khuyển bằng đá, Shokupan ngẩng đầu lên. Yuuki đã nghĩ nó sẽ chạy theo cậu, nhưng Shokupan ngồi yên như thể mọc rễ, không rời khỏi nơi đó.

Bóng dáng đó của nó giống như bức tượng đá thứ ba trước cổng chùa Sugatama vậy.

Chương 5

Ngôi nhà bí mật

Yuuki đến trường sớm hơn mọi hôm.

Trước tủ đựng giày, Nishida và Sasaki cùng lớp cậu đang lén lút nói chuyện. Thấy mặt Yuuki, hai đứa ngạc nhiên khựng lại và thôi nói, vội vã chạy lên cầu thang. Vừa chạy, chúng vừa lôi khẩu trang từ trong túi ra che miệng lại.

Cùng với một hơi thở dài, mọi sức lực đều rút khỏi bờ vai của Yuuki. Cậu đã quá quen với việc cúi đầu bước đi rồi.

Khi cầm đôi giày vừa cởi và ngẩng đầu lên, cậu chợt nhận ra sự khác lạ ở hộc đựng giày của mình. Đôi giày trắng đi trong lớp của cậu đã nhuộm một màu nhờ nhờ xam xám. Đưa mặt lại gần, một mùi thiu thiu bay đến mũi cậu.

Là trò của ai vậy nhỉ? Có phải do Nishida và Sasaki làm không? Không phải. Mà dù có phải, thì chắc chắn cũng là do Koutarou ra lệnh.

Yuuki dùng đầu ngón tay móc đôi giày lên, mang ra chỗ rửa chân để giặt. Khi cọ miếng xà bông rửa tay đựng trong túi lưới vốn là túi đựng quýt đang được treo lủng lẳng ở đó, thứ chất xám nhầy nhụa trôi đi, đôi giày dần sáng màu trở lại. Đây là lần thứ hai đôi giày đi trong trường của cậu hứng chịu trò quấy rối kiểu này. Lần này cậu may mắn vì đôi giày vẫn còn. Lần trước, đôi giày bị giấu đi, không thể tìm thấy được. Lúc đó, cậu đã phải nói dối là cần mua kéo và keo dán cho môn thủ công để xin tiền mẹ, cộng thêm tiền tiêu vặt của bản thân để mua lại một đôi giày giống như thế.

Cậu không muốn nói dối mẹ nữa.

Yuuki cởi tất, xỏ chân vào đôi giày ướt.

Khi đứng trước cửa lớp, Yuuki vô cùng ngạc nhiên.

Cả tập thể lớp ở bên trong đó, vẫn đeo khẩu trang trắng như ngày hôm qua. Sau khi nhìn Yuuki, chúng trao đổi những ánh mắt không lời với nhau.

Cậu vô thức tìm kiếm Machi. Chỗ ngồi của Machi là dãy ghế thứ ba phía cửa sổ từ dưới lên. Lời hứa hôm qua giống như một lời nói dối, trên mặt Machi đang đeo một chiếc khẩu trang trắng bóc. Machi chỉnh lại tư thế, ngồi thẳng, nhìn về phía trước. Cô bé không hề nhìn vào mắt Yuuki.

Tại sao?

Cậu ấy không thể chống lại bầu không khí đen tối đang che phủ lớp học ư?

Yuuki tuy thất vọng, nhưng cậu không thể trách cứ Machi. Bởi vì nếu đổi lại là cậu, cậu cũng sẽ làm theo giống như mọi người thôi.

Mặt vẫn cúi gằm, Yuuki về chỗ ngồi của mình.

Thùng rác hình hộp vuông mười tám lít trong góc lớp lọt vào mắt cậu. Bên trong thùng là những chiếc bút chì bị bẻ gãy và những cuốn vở bị xé tan nát xếp thành từng tập nén chặt. Rốt cuộc chỗ này là vở của bao nhiêu người nhỉ? Chúng chính là quà cảm ơn mà mẹ cậu đã mua tặng cả lớp.

Tiết học của thầy Fukaya trôi qua một cách vô vị. Chỉ có Yuuki và vài bạn nữa trong lớp nghiêm túc chép bài. Tuy giờ học tẻ nhạt, nhưng còn đỡ hơn là giờ nghỉ. Bởi ít nhất trong giờ học, cậu sẽ không bị bắt nạt.

Giờ học buổi sáng kết thúc. Tổ ba của Koutarou phụ trách việc chia bữa ăn trưa tuần này. Sáu người sẽ mặc tạp dề, cùng nhau phân phát bánh mì, thức ăn hoặc sữa. Koutarou đặt bánh mì gói lên trên bàn

Yuuki. Khi nhìn tới, cậu thấy bên trên lát bánh mì đã nổi đầy nấm mốc.

“Trông ngon đấy chứ? Bánh mì đậm đà rồi nên chắc không cần bơ thực vật nữa đâu.”

Đôi mắt nhỏ tí của Koutarou thăm dò phản ứng của Yuuki. Hẳn nó đã cố tình giữ lại một phần bánh mì thừa và bảo quản ở đâu đó mấy ngày trước để dành phát cho cậu.

“Chỉ có muối vừng thì sẽ không đủ dinh dưỡng đâu. Thôi, mày cho nó một ít bơ đi, kéo tội nghiệp.”

Yumeto, bè phái của Koutarou vừa cười khinh khinh vừa ném hộp bơ thực vật lên bàn. Ở một bàn cách đó một chút, có Ryosuke đang ngồi đó. Khi hai mắt chạm nhau, Ryosuke có vẻ khó xử, quay mặt đi nơi khác.

“Ăn đi chứ.”

Cầm lấy miếng bánh, Koutarou ấn ấn nó lên mũi Yuuki.

Dù không thể đánh bại nó, nhưng chí ít nếu có thể lờm trả thì tốt biết bao. Nhưng rồi Yuuki thay đổi thái độ, gương mặt cậu liền nở một nụ cười hòa hoãn.

Lúc đó, thầy Fukaya đã trở lại lớp học. Trong tay thầy là tờ báo thể thao cuộn tròn. Thầy vừa thong thả ngâm nga một bài hát bằng giọng mũi, vừa ngồi xuống chiếc bàn đặt cạnh bục giảng.

Koutarou tặc lưỡi một cái, sau đó giữ nguyên khuôn mặt hung tợn khi ấy để quay lại công việc phát đồ ăn của mình.

Giờ học buổi chiều và tiết sinh hoạt lớp cuối giờ trôi qua không có gì đặc biệt.

Yuuki không nói chuyện với ai cả. Đương nhiên cả với Machi, cậu cũng không nói nửa lời. Lúc tan học, Yuuki ra khỏi lớp sau cùng. Cậu xuống cầu thang, chậm rãi đi tới tủ đựng giày. Đôi giày thân thuộc vẫn còn ở đó. Cậu thở phào. Yuuki chợt thấy buồn vì bản thân cảm thấy yên tâm bởi một chuyện đương nhiên đến thế.

Trên đường về, cánh đồng được ánh trời chiều chiếu rọi, một nửa cánh đồng nhuộm trong màu nâu cháy. Những bông lúa mì vươn đầu bông tua tủa lên trời, tạo thành đường chân trời sắc nét. Ở phía xa xa có thể nhìn thấy khu chùa Sugatama.

Bên trong ngôi chùa không có chút ánh mặt trời rọi tới này, thời gian giống như không chuyển động. Cả hộp lon rơi lăn lóc lẫn vỏ túi kẹo bị vứt trên đất đều vẫn ở cùng một chỗ so với hôm qua.

Yuuki đi bộ tới tận ngôi chùa. Không thấy bóng dáng Shokupan đâu cả.

“Shokupan ơi! Mà có ở đây không?”

Cậu thử gọi tên nó, nhưng không thấy nó đáp lại.

Shokupan trở về với người chủ thật sự của nó rồi sao? Hay là nó lại đi lang thang vô định như những con chó hoang khác rồi? Yuuki ngồi xuống trước cửa chùa để đợi một lát, nhưng rồi cậu bỏ cuộc. Tâm trạng của cậu đang vô cùng phức tạp, không biết nên vui hay nên buồn.

Khi Yuuki ra tới cổng điều cư để về, đột nhiên cậu nghe thấy một tiếng sủa “gâu” vang lên. Cậu vội vàng ngoảnh lại, liền thấy Shokupan đang ngồi thu mình co ro trước cửa chùa.

“Mày vừa ở đâu thế?”

Yuuki chạy về phía Shokupan. Khi cậu vuốt ve đầu nó, nó vẫy chiếc đuôi nhỏ liên hồi. Nó ở lại ngôi chùa này mà không đi mất, hẳn là trong lòng rất thích ngôi chùa rồi.

Nhìn kĩ mới thấy, trên chóp tai của Shokupan có vương mạng nhện.

“Mày ở dưới khe sàn hả?”

Dưới khe sàn của chùa có vài lỗ hổng. Shokupan thân hình còn nhỏ nên có thể tự do chui ra chui vào được. Tuy đầy mùi ẩm mốc, nhưng nếu ở dưới đó, nó có thể tránh được mưa gió.

Có vẻ Shokupan đã chọn nơi đây làm nơi ăn chốn ở của mình rồi.

“Từ mai, tao sẽ mang đồ ăn tối cho mày. Không cần phải lo nữa nhé.”

Mỗi khi tan học liền tới chùa ngay, việc đó đã trở thành một phần nhật trình của Yuuki. Cuộc sống hằng ngày của cậu đã vui lên một chút. Lúc ở trong lớp học thật khổ sở, nhưng những ngày có sinh hoạt câu lạc bộ âm nhạc thì lòng Yuuki lại vui vẻ lên, và lúc được gặp Shokupan sau khi tan học là thời gian hạnh phúc nhất.

Mỗi lần Yuuki tới chùa, Shokupan sẽ lại bắt chọt từ đâu đó chạy tới.

Đôi khi là từ trong bụi trúc, đôi khi từ dưới sàn. Không rõ có phải vì biết sắp tới giờ Yuuki tới thăm hay không, mà Shokupan luôn bước ra với cái đuôi vẩy tít. Đồ ăn cho Shokupan thường là bữa trưa còn thừa của Yuuki, được cậu lén lút gom lại. Nước uống là nước máy trong chùa. Dù không có dây buộc lại, nhưng Shokupan đã không hề đi khỏi ngôi chùa này.

Đôi khi, Yuuki sẽ tới ngồi cạnh Shokupan và tỉ tê những điều phiền muộn với chú. Cậu có thể kể với Shokupan những tâm sự yếu đuối mà cậu không bao giờ nói với mẹ. Về Koutarou, về Ryosuke, và về các bạn trong lớp. Kể ra được rồi, Yuuki cảm thấy đám mây mù vây kín trái tim đã dần nhẹ nhàng tản đi.

“Tao sẽ thối cho mày nghe bài ‘*Điệu valse của chú chó nhỏ*’ nhé. Nghe chăm chú vào đấy.”

Vậy là, bữa tiệc âm nhạc của hai người bạn, tại một ngôi chùa không có bóng người bắt đầu. Cậu không thể chơi piano, nhưng có thể thối bản nhạc bằng tiêu được. Quả nhiên thối bằng tiêu không đủ thang âm, nên giai điệu trở nên đều đều. Dù thế, Shokupan vẫn nhảy nhót một cách vui vẻ theo điệu nhạc.

Shokupan có vẻ thích Chopin thật.

Qua thượng tuần tháng Sáu, thời tiết chính thức chuyển sang mùa mưa.

Đám mây xám dày bịch bao phủ bầu trời, rắc những hạt mưa lớn xuống vùng bình nguyên của No Ishiki. Trước mùa mưa, lúa mì đã nhanh chóng được thu hoạch, thế vào đó những cây mạ nhỏ được cấy ngay hàng thẳng lối trên cánh đồng nước.

Khi hết giờ ăn, phòng học đột nhiên trở nên ồn ào. Vì trời mưa, nên giờ nghỉ trưa hôm nay, những bạn ngày thường hay tới sân vận động chơi không thể chạy ra khỏi lớp, họ túm tụm lại thành nhóm và trò chuyện rôm rả.

“Cái hồ ấy á? Không thể nào! Ở trường lấy đâu ra một điểm hội tụ nguyên khí đất trời cơ chứ.”

“Thật mà. Chị tớ và bạn chị ấy đều bảo chỗ đó tốt lắm. Chị ấy bảo những nơi có nước thì nguyên khí thiên nhiên cũng dễ tụ lại nữa.”

Quây quanh Machi, cả Koga, Kondo, và Nakazono đều rất phấn khích với câu chuyện bí ẩn nọ.

Giữa sân trường là một cái hồ, trong hồ có đài phun nước. Trước đây, ở hồ có nuôi cá hoặc rùa, nhưng giờ thì nó chỉ còn là một vùng nước bình thường mà thôi. Dù thế, việc phun nước vẫn được duy trì thường xuyên, cứ cách hai giờ, nước lại được phun trào lên. Vòi nước phun cao tới ba mét. Những giọt nước bị gió cuốn theo lấp lánh ánh nắng mặt trời, tạo thành hình ảnh chiếc cầu vồng rực rỡ, bởi vậy, nơi đây có được coi là nơi hội tụ nguyên khí đất trời cũng không có gì là lạ. Bọn con gái đồn với nhau rằng khi một người đứng trước hồ, toàn thân được cầu vồng bao bọc, thì may mắn sẽ đến với người đó.

“Các cậu thực sự tin vào mấy chuyện vớ vẩn ấy à? Bọn con gái các cậu đúng là ngu ngốc thật.”

Đột nhiên Koutarou len vào nhóm bạn nữ.

“Lắm chuyện. Đi chỗ khác chơi đi. Koutarou mà đến thì vận khí tốt đẹp của tụi này sẽ bỏ đi hết mất.”

Các bạn nữ phẩy phẩy mu bàn tay như đang xua ruồi xua nhặng.

“Gớm nhỉ. Mấy cái điểm hội tụ gì đó ấy hả, đi mà xách dép cho tụi này.”

Koutarou đưa tay trái ra. Bên trong cánh tay, ở khoảng giữa có một nốt ruồi rất lớn. Từ nốt ruồi đó, không hiểu sao chỉ có duy nhất một sợi lông đen sì mọc ra. Đã thế lại còn dài và dài nữa.

“Nhìn đây! Bảo vật lông của tớ! Tớ nuôi từ hồi học lớp ba đấy. Cho phép các cậu sờ đó.”

“Tởm quá. Đừng có khoe cái thứ đó với bọn tớ chứ. Có mà là nơi hội tụ âm khí thì có.”

Machi vo tròn vò túi bánh mì và ném Koutarou.

Dù có một vòi sen cầu vòng thường xuyên đổ nước xuống, Yuuki cũng không tin trong trường có điểm hội tụ nguyên khí. Lúc ngồi đọc sách một mình ở bàn, cậu nghe thấy tiếng nói chuyện của một nhóm con gái khác.

Họ nói chuyện đồ thừa sau bữa ăn dạo gần đây đã biến mất.

“Này nhé, mấy hôm trước một cô bé trong nhóm nữ sinh kể đã nhìn thấy Yuuki đang lén lút nhét bánh mì vào túi.”

“Thật hả? Nhà cậu ấy nghèo thế cơ à?”

“Tiếp viên quán bar được nhiều tiền lắm mà. Nhà Yano không phải rất giàu à?”

“Không giàu đâu. Mấy năm học lớp bé, Yano không trả tiền học phí và tiền ăn trưa đấy.”

“Không thể nào! Không trả mà cũng được à? Nếu không trả tiền ăn trưa thì làm gì có quyền được ăn. Cậu ấy lẽ ra phải mang cơm hộp đến chứ?”

“Chắc là viện trợ chính phủ đấy. Cậu nói thế tội nghiệp cậu ấy ra. Nhưng mà mấy cô tiếp viên quán bar trên phim lúc nào cũng phủ đầy hàng hiệu nhỉ? Còn mặc những cái áo lông trông rất đắt tiền nữa.”

“Tokyo khác, ở đây khác chứ. Và lại cô ấy nhiều tuổi rồi nên chắc đã bị bắt thôi việc tiếp viên rồi đấy.”

Yuuki không thể ngẩng đầu lên nổi.

Ở trường có quy định là học sinh có thể ăn đồ ăn còn dư sau bữa trưa. Các món tráng miệng được nhiều người yêu thích, nên nhiều khi mọi người còn phải tranh giành nhau. Nhưng bánh mì chẳng ai ngó tới, vì thế thường xuyên trở thành đồ thừa thãi.

Khi định ra khỏi lớp, chợt Machi dừng lại ở cửa.

Đột nhiên, cô bé lờm chằm chằm nhóm bạn nữ với ánh mắt sắc lẹm nguy hiểm. Nhóm bạn nữ vừa kháo nhau chuyện đồn đại đó vội vàng thu mình, ngậm miệng lại. Machi mỉm cười với Yuuki khi đó đã ngẩng đầu ngược nhìn. Cô bé khẽ giơ tay, rồi bước ra khỏi lớp.

Ngày hôm đó, Yuuki đã không dám động tới chỗ bánh mì còn thừa nữa.

Những hạt mưa lớn tạt ngang qua, đập vào cửa sổ. Gió rất mạnh.

Liệu Shokupan có bị dính mưa không? Hai, ba hôm nay, Shokupan có vẻ không vui. Shokupan vốn thường ngày ăn như hạm, thế mà hôm qua lại bỏ thừa thức ăn. Chuyện như thế chưa bao giờ xảy ra cả.

Buổi chiều, khi mở sách giáo khoa trong giờ học Toán ra, Yuuki kinh ngạc sững sờ.

Bởi khoảng một phần năm cuốn sách đã bị cắt đi gọn ghẽ. Chính xác là từ trang 41 tới trang 68. Đó chính là phạm vi đề bài kiểm tra mà thầy Fukaya cho biết hôm nọ.

Tới thời điểm này, đã nhiều lần cậu bị vẽ bậy vào sách giáo khoa bằng bút dạ. Ngay cả bây giờ, sách xã hội và ngữ văn của cậu cũng đầy ắp những lời lẽ vô tình nhất mà người ta có thể nghĩ ra được.

Nếu chỉ là vẽ bậy, thì dù sao cậu vẫn đọc được chữ trong sách. Nhưng nếu chính trang sách không còn, thì cậu sẽ không thể học bài được. Bài kiểm tra tháng sau là một bài kiểm tra rất quan trọng, liên quan tới bản đánh giá để dự thi vào trường chuyên.

Trái tim cậu đột nhiên đập thành thịch. Hơi thở của cậu nông và gấp hơn, trở thành những tiếng học học khó nhọc. Môi cậu lạnh tái, đầu ngón tay không có cảm giác, cuống họng khô khốc. Bình tĩnh lại nào. Cậu tự nói với mình, và thử chậm chậm đờ hơi thở xuống. Một, hai, ba, bốn... Đếm đến mười, Yuuki hít vào một hơi thật sâu. Cậu đã dễ dàng hô hấp hơn một chút.

Thầy giáo đang viết đề bài lên bảng đen với tác phong như mọi khi. Trong lớp học không một tiếng nói. Yuuki cảm giác mọi người đang nín thở để dò xét biểu hiện của cậu. Yuuki khẽ liếc mắt quan sát xung quanh. Mọi người đang nhìn chăm chăm lên bảng, có vẻ như chẳng có ai để ý đến cậu cả.

Yuuki nhắm mắt, hít thở sâu thêm một lần nữa.

Mình không được thua cuộc.

Vừa tự dặn mình như vậy, cậu vừa mở mắt ra, khoảnh khắc ấy, Yuuki chạm phải ánh mắt Ryosuke đang ngồi cạnh mép cửa sổ. Nét mặt Ryosuke như muốn nói gì đó, nhưng lập tức cậu rời mắt khỏi Yuuki, quay lại nhìn lên bảng.

Yuuki ngồi thẳng lưng, dùng những ngón tay đã mất cảm giác tiếp tục lật những trang sách vô hình.

MỤC LỤC

1. [Chương 1 Những con chữ trên cánh hoa tulip](#)
2. [Chương 2 Ác quỷ ẩn trong lớp học](#)
3. [Chương 3 Chopin và Shokupan](#)
4. [Chương 4 Luật lệ của khu dân cư](#)
5. [Chương 5 Ngôi nhà bí mật](#)
6. [Chương 6 Cánh tay đưa ra](#)
7. [Chương 7 Quỷ dữ trong mưa](#)
8. [Chương 8 Đưa Shokupan lên núi](#)
9. [Chương 9 Đối mặt với tự nhiên](#)
10. [Chương 10 Trận đấu sinh tử trong đêm](#)
11. [Chương 11 Tới bệnh viện thú y của mẹ](#)
12. [Chương 12 Dũng khí thật sự](#)
13. [Lời cuối sách](#)

Table of Contents

[Chương 3 Chopin và Shokupan](#)

[Chương 4 Luật lệ của khu dân cư](#)

[Chương 5 Ngôi nhà bí mật](#)